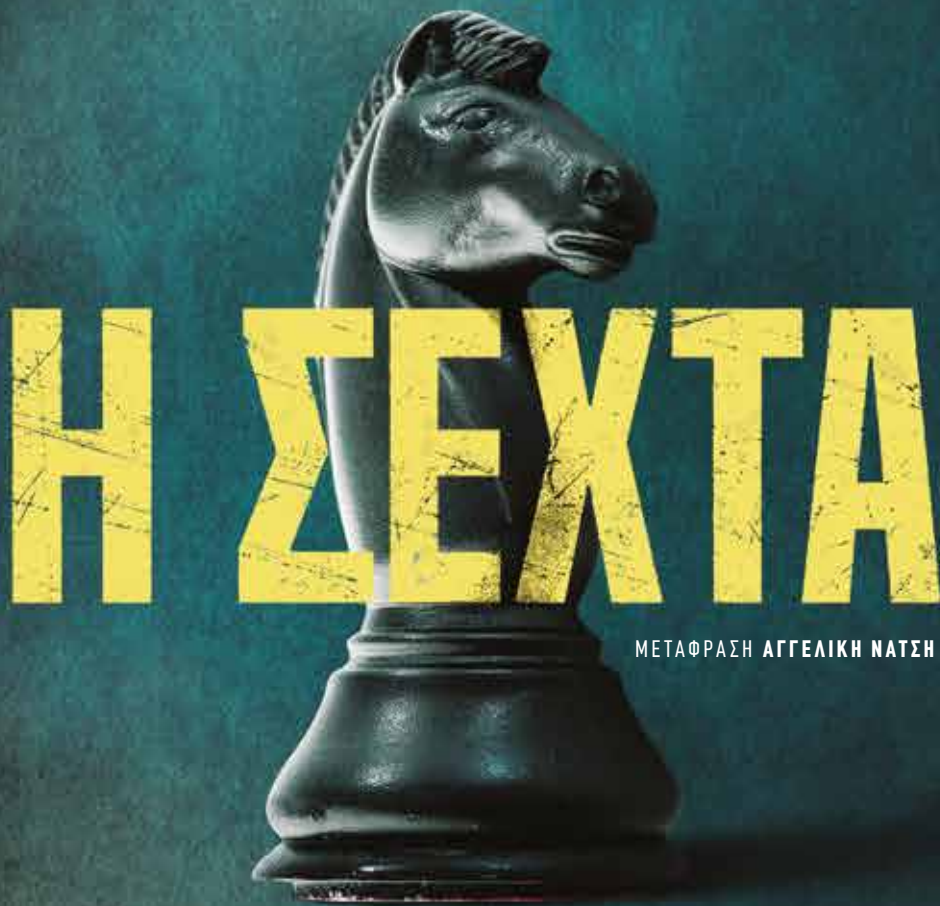

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΒΙΝΣΕΝΤ ΚΑΙ ΜΙΝΑ

C A M I L L A / H E N R I K
L A C K B E R G / F E X E U S

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΑΤΣΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου.

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο Φρέντρικ ελέγχει για εκατοστή φορά ότι δεν φαίνεται τίποτα μέσα από την πλαστική σακούλα. Δεν θέλει να αποκαλυφθεί γρήγορα η έκπληξη. Ο καλοκαιρινός ήλιος τού ψήνει το πρόσωπο, σίγουρα έχει είκοσι εννέα βαθμούς. Παρά τη ζέστη, προτιμάει να διανύσει περπατώντας την απόσταση από το γραφείο στη Σκανστούλ μέχρι το νηπιαγωγείο του Όσιαν, κοντά στο Ζινκενσντάμ. Είναι Τετάρτη, αλλά κατάφερε να φύγει από το γραφείο λίγο νωρίτερα από το συνηθισμένο. Όταν κάνει τόση ζέστη, κανείς δεν αντέχει να τηρήσει το ακριβές ωράριο εργασίας. Οι περισσότεροι από τους συναδέλφους του κάθονται ήδη με μια παγωμένη μπίρα κάπου έξω, σε μια σιά.

Ο περίπατος διαρκεί μόνο είκοσι λεπτά, αλλά λόγω της ζέστης επιβάλλεται να έχει μαζί του ένα μπουκάλι νερό. Έχει βγάλει το σακάκι και τα μανίκια του πουκαμίσου του είναι σηκωμένα. Το πουκάμισο κολλάει στην πλάτη του από τον ιδρώτα, αλλά δεν πειράζει. Σήμερα όλα είναι όπως πρέπει.

Ελέγχει ξανά τη σακούλα. Το κουτί με τα Lego Technic είναι τόσο μεγάλο που σχεδόν ξεπροβάλλει από τα χερούλια. Μια McLaren Senna GTR. Το ενδιαφέρον του Όσιαν

για τα αυτοκίνητα αποτελεί ακόμη μυστήριο – τόσο ο Φρέντρικ όσο και η Γιουσεφίν επιδεικνύουν εντυπωσιακή αδιαφορία για τα αυτοκίνητα. Όμως, πατέρας και γιος μοιράζονται το ενδιαφέρον για τις κατασκευές λέγκο.

Η ένδειξη ηλικίας στο κουτί είναι 10+ και ο Όσιαν είναι μόνο πέντε, αλλά ο Φρέντρικ ξέρει ότι ο Όσιαν θα τα καταφέρει μια χαρά. Είναι έξυπνος. Μερικές φορές πιο έξυπνος από τον πατέρα του, σκέφτεται ο Φρέντρικ γελώντας δυνατά κάτω από τον ήλιο. Ο πανέξυπνος μπαμπάς μόλις αγόρασε μια έκπληξη που περιλαμβάνει ώρες ενασχόλησης σε εσωτερικό χώρο, μία από τις καλύτερες μέρες του καλοκαιριού. Αλλά τι να κάνουμε... Σίγουρα θα έχει καλό καιρό και αύριο.

Άλλωστε ο Όσιαν ήταν ήδη έξω όλη μέρα, πράγμα απαραίτητο. Όταν δεν είναι αφοσιωμένος στα λέγκο του, σκαρφαλώνει στους τοίχους του σπιτιού. Η Γιουσεφίν αναρωτιέται συχνά αν θα μπορούσε να γίνει κάποια διάγνωση στον γιο τους. Όχι ότι σκοπεύουν να του κάνουν εξετάσεις. Όχι ακόμη, τουλάχιστον. Το επίπεδο δραστηριότητας του Όσιαν είναι μέχρι στιγμής κάπως θετικό – σε σύγκριση με εκείνα τα «κολλημένα» πεντάχρονα στο νηπιαγωγείο που, μόλις έρχονται οι γονείς να τα πάρουν, ορμάνε να τους πάρουν το iPhone. Τραγικό.

Ο Φρέντρικ φτάνει στο νηπιαγωγείο του Μπάκεν και κοιτάζει το ρολόι του. Παρά τη ζέστη, περπάτησε τόσο γρήγορα που έφτασε νωρίς. Μάλλον τα παιδιά είναι ακόμη στο πάρκο Χουίναρβικ.

«*Ey, sexy lady...*» σιγοτραγουδάει ανεβαίνοντας τον λόφο πίσω από το σχολείο.

Το «Gangnam Style» είναι αυτόν τον καιρό το αγαπημένο τραγούδι του Όσιαν. Τι να κάνουμε, θα το ανεχτούμε και αυτό, σκέφτεται ο Φρέντρικ και χαμογελάει μόνος του. Έχουν προβάρει μαζί και τη χορογραφία.

Στην κορυφή υπάρχει μια μεγάλη παιδική χαρά και μερικά δέντρα που προσφέρονται για παιχνίδι. Για τον Όσιαν είναι ολόκληρο δάσος, χαίρεται πολύ όταν βρίσκεται εκεί.

«*Oppan Gangnam Style!*» τραγουδάει ο Φρέντρικ, και τα παιδιά που με το ζόρι φτάνουν στα γόνατά του, ανεβάζουν μεπερδεμένα το βλέμμα τους πριν συνεχίσουν το παιχνίδι τους.

Τα παιδιά φορούν κίτρινα γιλέκα με λογότυπους από διαφορετικά νηπιαγωγεία. Το πάρκο είναι δημοφιλές. Ο αέρας γεμάτος κραυγές και γέλια. Μάλλον η μέρα δεν ενδείκνυται για Lego Technic, αλλά για κρυφτό ανάμεσα στα δέντρα. Δεν θα βιαστούν να γυρίσουν στο σπίτι, η Γιουσεφίν έχει υποσχεθεί να φροντίσει απόψε για το δείπνο. Κοιτάζει γύρω του και βλέπει τον Τομ, έναν από τους παιδαγωγούς του νηπιαγωγείου του Μπάκεν.

«Γεια!» λέει χαμογελώντας στον Τομ, που σκουπίζει τις μύξες ενός παιδιού.

«*Opp opp opp opp*» απαντά χαρούμενος ο Τομ στη γνωστή μελωδία. «Για μάντεψε, ποιος διάλεξε τη μουσική για τη γυμναστική σήμερα;»

«Σε προειδοποίησα. Πριν τελειώσει η βδομάδα, θα έχουμε τριάντα παιδιά που χορεύουν “Gangnam”. Ξέρεις όμως πού βρίσκεται η χορευτική ιδιοφυΐα; Δεν τον βλέπω.»

Ο Τομ αποτελειώνει το καθάρισμα της μύξας και σκέφτεται για ένα δευτερόλεπτο.

«Κοίτα στις κούνιες» λέει. «Του αρέσει να κάθεται εκεί για λίγο».

Φυσικά. Όταν ο Ώσιαν δεν είναι πολύ δραστήριος, του αρέσει να κάνει κούνια. Ή, μάλλον, λατρεύει να κάθεται στην κούνια. Είναι το καταφύγιό του, εκεί μπορεί να σκέφτεται σπουδαία πράγματα χωρίς να τον ενοχλούν.

Ο Φρέντρικ πηγαίνει στις κούνιες. Είναι όλες κατελιημμένες, αλλά ο Ώσιαν δεν κάθεται σε καμιά. Η Φελίσια, μια από τις παλιότερες φίλες του Ώσιαν στο νηπιαγωγείο, μόλις φεύγει. Ο Φρέντρικ τρέχει να την προλάβει.

«Γεια σου, Φελίσια, μήπως είδες τον Ώσιαν;»

«Όχι τώρα, πριν».

Συνοφρυώνεται. Μια ελαφριά αίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά τον τυλίγει ύπουλα. Γνωρίζει ότι το συναίσθημα είναι παράλογο, αποτέλεσμα του ραντάρ γονικής υπερπροστατευτικότητας που χτυπάει όταν κάτι μπορεί να πηγαίνει στραβά και δεν το νοιάζει καθόλου αν υπάρχουν ή όχι ενδείξεις και, σίγουρα, αποτελεί ωφέλιμο ένστικτο επιβίωσης στη σαβάνα, αλλά αυτή τη στιγμή είναι εντελώς αδικαιολόγητο. Αυτό λέει η λογική του, αλλά δεν βοηθά, η αίσθηση εξακολουθεί να τον τυλίγει άβολα γύρω από τον λαιμό του, σαν ένα κάπως υπερβολικά παγωμένο αεράκι. Το μεγάλο κουτί λέγκο που πριν αντιλαμβάνόταν ως τόσο συναρπαστικό αποτελεί τώρα εμπόδιο στον δρόμο του καθώς επιστρέφει βιαστικά πίσω στον Τομ.

«Ούτε στις κούνιες ήταν» λέει.

«Περίεργο».

Ο Τομ κοιτάζει μια τσεκαρισμένη λίστα με παιδιά.

«Μάλλον είναι... ναι, περίμενε. Η Ζένια ανέλαβε την

ομάδα των μικρότερων. Ίσως ο Ώσιαν πήγε μαζί τους στην τουαλέτα και μετά έμεινε μέσα. Συγγνώμη, η Ζένια έπρεπε να ενημερώσει ότι είναι μαζί της. Αλλά ξέρεις πώς είναι...»

Ναι, ξέρει πώς είναι. Η αίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά εξαφανίζεται. Ανασπενάζει με ανακούφιση. Ο Τομ και η Ζένια είναι καλοί παιδαγωγοί, αλλά τα παιδιά έχουν δική τους θέληση, καθώς και μια αλάθητη ικανότητα να μην είναι εκεί που νομίζεις ότι είναι. Στεναχωριέται λίγο βλέποντας πόσο ντρέπεται ο Τομ. Βέβαια, κανείς δεν πρέπει να είναι απρόσεκτος με τα μικρά παιδιά. Σίγουρα υπάρχουν γονείς που θα έκαναν τεράστια σκηνή, για πολύ λιγότερα.

«Φυσικά» λέει. «Καλό Σαββατοκύριακο, Τομ, τα λέμε τη Δευτέρα! *Oppa oppa!*»

Ο Φρέντρικ κατηγορίζει τον λόφο και επιστρέφει στο νηπιαγωγείο. Η πόρτα είναι ανοιχτή. Μπαίνει στην αίθουσα όπου βρίσκονται οι κρεμάστρες με τα ονόματα των παιδιών και συρτάρια με επιπλέον ρούχα. Η κρεμάστρα του Ώσιαν είναι άδεια. Αυτό από μόνο του δεν σημαίνει τίποτα. Αν ο Ώσιαν μπήκε στο σχολείο για να πάει στην τουαλέτα, το μπουφάν του μπορεί κάλλιστα να βρίσκεται πεταμένο στο πάτωμα της τουαλέτας. Ή στην παιδική χαρά, δεδομένης της ζέστης. Ο Φρέντρικ δεν έπρεπε καν να φορέσει στον γιο του μπουφάν μια τέτοια μέρα. Βλακεία. Ο Ώσιαν μάλλον θα έσκασε από τη ζέστη.

Ο Φρέντρικ μπαίνει στον χώρο χωρίς να νοιαστεί να βγάλει τα παπούτσια του.

«Ώσιαν;» φωνάζει χτυπώντας την πρώτη από τις δύο πόρτες της τουαλέτας. «Ώσιαν, είσαι εδώ;»

Η Ζένια προχωράει στον διάδρομο, τον πλησιάζει. Τα δίχρονα πίσω της πετάνε δαχτυλομπογιές το ένα στο άλλο, με ουρλιαχτά ισόποσου γέλιου και τρόμου.

«Γεια σου, Φρέντρικ» λέει. «Ξέχασες κάτι; Ο Όσιαν είναι στο πάρκο με τον Τομ».

Η αίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά επιστρέφει τόσο γρήγορα, που σχεδόν τον ρίχνει κάτω. Τώρα πια δεν είναι μια μικρή ριπή ανέμου στον λαιμό. Είναι γροθιά στο στομάχι.

«Δεν είναι στο πάρκο» λέει. «Από εκεί έρχομαι. Ο Τομ είπε ότι μάλλον είναι μαζί σου».

«Όχι, δεν είναι εδώ. Κοιτάξατε στις κούνιες;»

«Ναι. Δεν είναι εκεί σου λέω. Γαμώτο».

Κάνει αναστροφή και ορμάει πάλι έξω. Έχει συμβεί κάποιον παιδί να το σκάσει από το νηπιαγωγείο. Όπως η Φελίσια. Κάποτε κατάφερε να φτάσει στο σπίτι πριν αντιληφθούν οι παιδαγωγοί ότι έλειπε. Κατά πάσα πιθανότητα οι γονείς της δεν συνήλθαν από τότε. Αναρωτιέται αν συνηθίζεται αυτό το συναίσθημα. Το μισεί.

Τρέχει πίσω στον λόφο. Το γαμημένο κουτί με τα λέγκο τού χτυπά τα πόδια. Ο δρόμος του είναι γεμάτος παιδιά. Ψάχνει απεγνωσμένα ανάμεσά τους και προσπαθεί να ηρεμήσει. Ο πανικός δεν ωφελεί. Κανένα από τα παιδιά δεν είναι όμως ο Όσιαν.

Κανένα δεν είναι ο γιος του.

Ο Τομ κλείνει τα μάτια όταν βλέπει τον Φρέντρικ να επιστρέφει. Μοιάζει να κατάλαβε αμέσως.

«Εδώ πρέπει να είναι» λέει ο Φρέντρικ, αφήνοντας κάτω την τσάντα για να μπορεί να κινηθεί πιο γρήγορα μέσα στο πάρκο.

Ο Τομ ρωτά τα παιδιά που βρίσκονται πιο κοντά αν είδαν τον Ώσιαν. Τα παιχνιδόσπιτα. Ίσως κρύβεται στα παιχνιδόσπιτα. Ο Φρέντρικ τρέχει προς τα εκεί, αλλά ήδη από μακριά βλέπει ότι είναι άδεια. Πού αλλού μπορεί να... Λες να είναι ανάμεσα στα δέντρα; Μόνος; Αν είναι έτσι, κάποιος πρέπει να το ξέρει...

Η Φελίσια.

Είπε ότι είχε δει πριν τον Ώσιαν.

Τρέχει πίσω στον Τομ και στα άλλα παιδιά. Ο λαιμός του τον γρατζουνάει, ιδρώτας τρέχει από το μέτωπο και κατά μήκος της πλάτης του. Η Φελίσια είναι εκεί και χτίζει έναν πύργο από άμμο με έναν κουβά. Λες και δεν συμβαίνει τίποτα. Σαν να μην καταστρέφεται ο κόσμος.

«Φελίσια» λέει, προσπαθώντας να μην ακούγεται όσο άγριος νιώθει μέσα του. «Είπες ότι είδες τον Ώσιαν. Πότε έγινε αυτό;»

«Όταν μιλούσε με τη χαζή θεία» λέει εκείνη χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από τον αμμόλοφό της.

«Τη χαζή...» λέει ο Φρέντρικ και ο λαιμός του γίνεται τραχύς σαν γυαλόχαρτο. «Ήταν γριά θεία;»

Η Φελίσια κουνάει αποφασιστικά το κεφάλι καθώς ισιώνει τον αμμόπυργο με ένα φτυάρι.

«Όχι γριά» λέει. «Σαν τη μαμά μου. Είχε γενέθλια, άρα είναι τριάντα πέντε».

Ο Φρέντρικ καταπίνει με δυσκολία. Κάποιος ήταν εκεί. Κάποιος ήταν εκεί και μίλησε με το παιδί του. Κάποιος που δεν ήταν παιδαγωγός ή γονιός. Ένας άγνωστος. Κάθεται οκλαδόν δίπλα στη Φελίσια και αντιστέκεται στην παρόρμηση να την ταρακουνήσει.

«Ξέρεις ποια ήταν;» λέει, πασχίζοντας να μην ουρλιάξει. «Και γιατί ήταν χαζή;»

Η Φελίσια σηκώνει δακρυσμένη τα μάτια της από τον αμμόπυργο. Εκείνος κάνει ένα βήμα πίσω για να μη χάσει την ισορροπία του. Το βλέπει στα μάτια της, γνωρίζουν ήδη πολύ καλά τι συνέβη. Αυτό που ποτέ δεν πρέπει να συμβεί. Που ποτέ δεν μπορεί να συμβεί.

«Δεν ήθελα τα παιχνίδια της, ήταν αυτοκινητάκια» λέει η Φελίσια. «Άρεσαν στον Όσιαν, όχι σε εμένα. Ήθελα όμως να χαϊδέψω τα κουτάβια. Τα είχε στο αμάξι της, έτσι είπε. Αλλά δεν με άφησαν να πάω. Μόνο ο Όσιαν θα τα έβλεπε. Μετά έφυγαν».

Μια μαύρη τρύπα ανοίγει στο στήθος του Φρέντρικ. Πέρφτει μέσα της με το κεφάλι.

**Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΜΙΝΑ ΝΤΑΜΠΙΡΙ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ
ΒΙΝΣΕΝΤ ΒΑΛΝΤΕΡ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΝ
ΜΙΑ ΑΠΕΙΛΗ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΠΛΩΣΕΙ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΗΣ ΠΑΝΩ
ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ.**

Ένα αγόρι εξαφανίζεται από το νηπιαγωγείο του στο Σεντερμάλμ της Στοκχόλμης. Η αστυνομικός Μίνα Νταμπίρι και οι συνάδελφοί της δοκιμάζονται για μία ακόμα φορά. Ανακαλύπτουν ομοιότητες με μία προηγούμενη απαγωγή ενός παιδιού που εξελίχθηκε πολύ άσχημα, και αντιλαμβάνονται ότι εμπλέκονται σκοτεινές δυνάμεις. Όλα δείχνουν ότι θα χαθούν περισσότερα παιδιά.

Για πρώτη φορά μετά τα δραματικά γεγονότα πριν δύο χρόνια, η Μίνα συναντά τον πνευματιστή Βίνσεντ Βάλντερ. Η σχέση τους συνεχίζει να είναι ιδιαίτερη όπως τότε, και η βοήθεια του Βίνσεντ αποδεικνύεται πολύτιμη και σε αυτήν την έρευνα. Όμως ο χρόνος μετράει αντίστροφα. Πόσα παιδιά πρέπει να θυσιαστούν πριν καταφέρει η αστυνομία να ανακαλύψει τον δράστη; Θα καταφέρουν η Μίνα και ο Βίνσεντ να νικήσουν τους προσωπικούς τους δαίμονες; Το κακό σαρώνει τα πάντα και οι σκιές βρυχώνται εκκωφαντικά.

Οι εξειδικευμένες γνώσεις του Henrik Fexeus πάνω στην ανθρώπινη ψυχή και η ικανότητα της Camilla Lackberg να πλάθει αστυνομικές ιστορίες συνδυάζονται με τον καλύτερο τρόπο.

Το δίδυμο Lackberg/Fexeus καταφέρνει να κρατάει την αγωνία αμείωτη μέχρι την τελευταία λέξη.

Bohusläningen

Σταματήστε να το διαβάζετε, αν μπορείτε!

Borås Tidning

Σασπένς που δεν αφήνει τον αναγνώστη να δραπετεύσει και μεγαλώνει όσο εξελίσσεται η ιστορία και τα κομμάτια του παζλ μπαίνουν ένα ένα στη θέση τους.

Drustrups Bogblog

ISBN: 978-618-03-3230-8

9 786180 332308
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83230

metaixmio.gr